

Arrest

nr. 296 689 van 7 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 10 november 2020.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 5 mei 2021. Hij werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 12 december 2022 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaanse burger van Pashtoe origine te zijn, en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Shamond (Shamoone) uit het district Dara-e-Pech gelegen in de provincie Kunar. U genoot nooit onderwijs in Afghanistan maar als bijverdienste irrigeerde u de velden van een dorpeling in de regio. Uw vader oefende nooit een job uit omdat hij verlamd geboren werd, uw moeder kwam een tweeënhal jaar voor uw vertrek om het leven nadat ze geraakt werd door een kogel terwijl ze de was aan het doen was. U weet niet of het een ongeluk was, of dat ze bewust werd gedood. U heeft voorts nog drie jongere broers die samen met uw vader nog steeds in de regio verblijven.

Jullie kregen problemen in Afghanistan toen de taliban uw grootvader, die een dokterspraktijkje had in de bazaar van Nangalama, benaderden. Hoewel het u niet helemaal duidelijk is, vermoedt u dat de militante groepering samenwerking met uw grootvader wilden en denkt u dat hij gewonde talibanleden moest verzorgen. Nadat de taliban hem anderhalf jaar eerder hieromtrent ook al eens aanspraken, zochten talibanleden kort voor uw vertrek een tweede keer contact met hem. Drie of vier leden kwamen tot het huis van uw grootvader en eisten dat hij mee zou komen naar de bergen. Uw grootvader weigerde en daarop werd hij hevig geslagen door de taliban. U en uw jongere broers waren op het moment van het incident aanwezig in het huis. Uiteindelijk brachten enkele dorpelingen uw ernstig verwonde grootvader naar een hospitaal.

Na dit incident kwamen de taliban u achterna. Ze hoopten via u uw grootvader alsnog te overtuigen om mee te komen naar de bergen. Aangekomen bij jullie thuis, stond uw vader de taliban te woord terwijl u zich verstopte. Uw vader vertelde hen dat u niet thuis was, vervolgens sloegen de taliban uw vader om daarna alsnog te vertrekken. Na dit incident contacteerden jullie uw maternale oom uit Watapur en u vond onderdak bij hem. Daar deze oom zelf geen problemen wilde krijgen met de taliban werd besloten dat u het land moest verlaten.

U reisde in ongeveer negen maanden naar België. Via Iran kwam u naar Turkije. In dat land werkte u een aantal maanden alvorens uw reis verder te zetten. In Turkije vernam u ook het nieuws dat uw grootvader ondertussen overleden was aan zijn verwondingen. Via Griekenland, enkele Balkanlanden, Italië en Frankrijk kwam u naar België. Op 10 november 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw aanvraag tot internationale bescherming in. U verklaarde hierbij minderjarig te zijn.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het incident met uw grootvader. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: uw originele taskara, een kopie van de gehandicaptenkaart van uw vader, alsook een kopie van zijn bankkaart.

Op 16 juli 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering uit Dara-e-Pech in Kunar afkomstig te zijn, evenmin werd er geloof gehecht aan uw problemen met de taliban. U ging in beroep tegen deze beslissing waarbij in het verzoekschrift van 19 augustus 2021 onder meer werd aangehaald dat u ongeschoold bent en de nacht voor het persoonlijk onderhoud slecht had geslapen wat een invloed heeft op uw vermogen de gestelde vragen te beantwoorden. Gezien de gewijzigde situatie in Afghanistan door de machtsovername door de taliban in augustus 2021 werd deze beslissing door het CGVS ingetrokken op 4 oktober 2021. De RvV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) verwierp op 25 oktober 2021 uw beroep in arrest nr. 262 844.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

*In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.*

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij, stelt dat u op 30 november 2020 ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Dat u heden blijft verklaren dat u bij aankomst in België nauwelijks 16 jaar geweest zou zijn, blijkt na medisch onderzoek dan ook absoluut niet aannemelijk (CGVS p. 3-4). Ook uw taskara waaruit uw jongere leeftijd moet blijken kan hier geen ander licht op werpen, zoals verder uit de beslissing blijkt. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Er werd voorts vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan.

*Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. **Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.***

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u afkomstig bent van het district Dara-e-Pech (Manogai) uit de provincie Kunar.

Zo dient vastgesteld te worden dat uw geografische kennis over de regio waar u altijd en tot voor kort woonachtig zou geweest zijn, haast onbestaande is gebleken. U situeert het in de regio belangrijke dorp Nangalam aan dezelfde kant van de rivier als uw beweerde dorp van herkomst Shamond terwijl de aan uw dossier toegevoegde kaarten aantonen dat het tegendeel waar is (CGVS, p. 18). Het is helemaal niet geloofwaardig dat een inwoner van het dorp zich hieromtrent zou vergissen, te meer dit economisch centrum van Dara-e-Pech op minder dan vijf kilometer van Shamond gelegen is en u over deze plek trouwens zegt dat uw grootvader er een dokterspraktijkje zou hebben. Voorts zegt u dat u achtereenvolgens het dorp Kandagal, het dorp Sondray en het districtscentrum Manogai (CGVS, p. 11) passeerde om naar de provinciehoofdstad van Kunar te gaan, Asadabad, nochtans liggen de dorpen Sondray en Mano Gai in de tegenovergestelde richting van Asadabad. Ergens anders vermeldt u nog (en overigens correct) het dorp Bar Kanday op diezelfde weg naar Asadabad maar als het CGVS peilt naar een inschatting van de afstand tussen dit dorp en het dorp Kandagal, blijkt u hiertoe niet in staat, hoewel beide dorpen slechts enkele kilometers van elkaar liggen. Van Khara, nochtans een belangrijk dorp binnen het district en eveneens op de weg naar de provinciehoofdstad gelegen, heeft u nooit gehoord (CGVS, p. 18). Verder doen ook de namen van het nabijgelegen dorp Tentil/Tantil en de dorpen Senji, Wanat en Richalam geen belletje rinkelen, of blijkt dat u deze dorpen niet kan situeren (CGVS, p. 18). Van Korengal vermoedt u voorts dat het wel de naam zal zijn van een dorp of een district in de regio (CGVS, p. 17) terwijl de naam verwijst naar een vallei in het district Dara-e-Pech. Uw onwetendheid hieromtrent is bijzonder ongeloofwaardig, daar deze vallei zich op een boogscheut van uw beweerde dorp van herkomst ligt en de plek in de wijde omgeving bekend staat als bijzonder onveilig: ze kreeg niet voor niets de naam "Valley of Death" wegens de vele gevechten in het verleden tussen Amerikaanse troepen en opstandelingen daar. Een andere gekende vallei in uw beweerde district van herkomst, Shuryak/Sharyak, zegt u overigens ook niets (CGVS, p. 17).

Verder is het bijzonder merkwaardig te moeten vaststellen dat u helemaal niet lijkt te beseffen dat uw district van herkomst Dara-e-Pech ook gekend staat als het district Manogai, dit naar het gelijknamige dorp en centrum van het district. Gevraagd naar de omliggende districten van Dara-e-Pech noemt u immers nog de naam van uw eigen district, Manogai (CGVS p. 12). Nogmaals gevraagd naar de omliggende districten benoemt u vervolgens enkele dorpen van het district Dara-e-Pech. Het wordt helemaal bizar wanneer u ten onrechte meent dat u afkomstig bent van het district Chapadara, hoewel deze plaats in werkelijkheid een naburig district van Dara-e-Pech betreft (CGVS, p. 12). Dat u in het geheel niet vertrouwd blijkt met de administratieve indeling (district, woleswali) van het land waarvan u beweert er toch uw ganse leven, wat een twintigtal jaar moet zijn, gewoond te hebben, doet verder vermoeden dat u in werkelijkheid ergens anders woonachtig was. Dit wordt overigens bevestigd als het CGVS u vervolgens zelf maar confronteert met enkele namen van omliggende districten (Waygal, Wama en Narang (CGVS, p. 13)) en andere districten van Kunar (Shigal, Ghaziabad (CGVS, p. 13) en met Sarkani (CGVS, p. 14)), en vastgesteld moet worden dat u blijkbaar nog nooit gehoord heeft van deze plekken, of ze niet kan situeren.

De beperkte geografische kennis die u wel tentoonspreidt lijkt dan weer veeleer ingestudeerd. Zo vermeldt u correct Nangarhar, Laghman en Nuristan als omringende provincies van Kunar maar tegelijkertijd blijkt dat u nog nooit gehoord heeft van Mehterlam en Parun (CGVS, p. 13), de respectievelijke hoofdsteden van Laghman en Nuristan. Voorts is het bijzonder merkwaardig dat u geen enkele andere van de nochtans talrijke provincies in Afghanistan bij naam zou kennen (CGVS, p. 13). Ook deze vaststelling mag verbazen voor iemand die altijd in het land zou gewoond hebben. Nog is het absoluut niet aannemelijk dat een inwoner van Kunar die toch wel eens in de hoofdstad Asadabad kwam nog nooit gehoord zou hebben van de belangrijkste rivier van deze provincie, de Kunarrivier. Deze rivier snijdt dwars door het landschap van Kunar en passeert onder meer Asadabad.

Verder moet vastgesteld worden dat u schijnbaar geen nuttig woord kan zeggen over uw binnenlandse vluchtroute. Op Nimroz na heeft u geen idee van plaatsen in Afghanistan die u op de weg tegengekomen zou zijn (CGVS, p. 22). Of Nimroz een dorp, district, provincie is en waar deze plaats zich precies in het land situeert, weet u evenmin (CGVS, p. 22). Uw uiterst beperkte geografische kennis is een eerste aanwijzing dat u in werkelijkheid ergens anders woonachtig was.

Nog andere zaken wijzen er op dat u helemaal niet afkomstig bent uit de regio. U zegt dat kinderen in Dara-e-Pech niet naar school kunnen en dat er geen scholen in het district zijn, nochtans wordt dit tegengesproken door de aan uw administratief dossier toegevoegde bronnen waaruit blijkt dat er in de regio tientallen scholen zijn, waaronder enkele middelbare scholen (CGVS, p. 5). Het is niet aannemelijk dat een inwoner van het district niet op de hoogte zou zijn van de onderwijskansen in de regio, zelfs als zou u zelf geen onderwijs genoten hebben. U vertelt verder dat jullie thuis niet over een radiotoestel beschikten en zegt niet te weten of andere dorpingen dan wel naar de radio konden luisteren (CGVS, p. 15). Uw onwetendheid hieromtrent is evenmin aannemelijk, gelet op het belang van toegang tot dergelijke informatiekanalen in de meer afgelegen regio's van Afghanistan. Van iemand die zich toch binnen de lokale gemeenschap van Shamond begaf (zie onder meer uw bijverdienste als landbouwhulpje), mag verondersteld worden dat hij omtrent dergelijke zaken duidelijke verklaringen kan afleggen, te meer een bron vermeldt hoe in een niet zo ver verleden het district nog over een eigen lokale radiozender beschikte, namelijk "The Voice of Pech", en de info verder aangeeft dat dit een bijzonder populair kanaal bleek in de regio. Voorts heeft u het over een zekere R., een dokter die naar eigen zeggen werkzaam zou zijn in het hospitaal van Asadabad hoewel u dan weer niet zou weten wat de naam is van dit ziekenhuis (CGVS, p. 16). Verder geeft u nog de namen van drie dorpsouderen (Said Hazrat, Haji Hazrat Aman en Haji Ismaël) maar als het CGVS u de vraag stelt wat de rol van die dorpsouderen daar juist is, beweert u er geen informatie over te hebben. Ook dit is bijzonder ongeloofwaardig, gelet op het belang van dergelijke personen in een tribale samenleving als Dara-e-pech. U vertelt verder nog dat zij jobs bij de Afgaanse overheid zouden hebben maar om welke jobs het dan gaat, kan u wederom niet verduidelijken (CGVS, p. 16). Dergelijke summiere verklaringen zijn toch niet van die aard om veel geloof aan te hechten. Iemand die werkelijk afkomstig is van de regio zal omtrent al deze zaken vast en zeker een meer doorleefd relaas kunnen brengen.

Verder toont de toegevoegde informatie aan dat de buitenlandse troepen, en in het bijzonder de Amerikaanse strijdkrachten, in een niet zo ver verleden bijzonder aanwezig waren in Dara-e-Pech maar wanneer het CGVS peilt of u vertrouwd bent met dit gegeven, geeft u opnieuw aan dat u daar eigenlijk niet veel van afweet (CGVS, p. 19). Specifieke plaatsen waar deze troepen gestationeerd waren, zegt u niet te kennen, ondanks de toevoegde kaart die aantoonde dat de Amerikanen er verschillende uitvalsbasisen hebben gehad. Van eventuele incidenten met buitenlandse troepen bent u evenmin op de hoogte. Nochtans blijkt uit de informatie dat in 2011 negen jongetjes tussen 9 en 15 jaar neergeschoten werden in een luchtaanval van NATO-helikopters terwijl ze hout aan het verzamelen waren. Dit tragische incident leidde tot heel wat protesten bij de lokale bevolking daar, ook in Nangalam. Dat deze aanval al van langer geleden dateert en u toen inderdaad nog jong was, biedt geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid gezien de impact van dergelijke incidenten op de lokale bevolking. Dergelijke dramatische gebeurtenis moet immers een diepe indruk nagelaten hebben op de inwoners van Dara-e-Pech, en er kan dus verondersteld worden dat het incident nog regelmatig ter herinnering wordt gebracht in de regio.

Ook uw verklaringen met betrekking tot de meer recente veiligheidssituatie in de regio kunnen allerminst overtuigen. U herinnert zich naar eigen zeggen twee bomaanslagen in Dara-e-Pech: één bom ging af in Nangalam waarbij één dodelijk slachtoffer viel, een andere bom ontplofte in Tantil, op een Humvee-truck van het nationale leger waarbij eveneens iemand om het leven kwam (CGVS, p. 19). Echter, wie verantwoordelijk was voor de aanslag in Nangalam alsook wie het betreurde slachtoffer was, weet u naar eigen zeggen niet. Uw verklaringen zijn niet alleen vaag en weinig doorleefd, het hoeft geen betoog dat dergelijke gebeurtenissen eender waar in Afghanistan zouden hebben kunnen plaatsgevonden. Voorts spreekt u nog over een talibanleider genaamd H. D. die door een droneaanval van de Amerikanen om het leven zou zijn gekomen, maar u heeft geen idee in welk jaar deze aanval plaatsvond laat staan dat u meer details kan brengen over de activiteiten die deze talibanleider in de regio had (CGVS, p. 20). Gepeild naar de aanwezigheid van Daesh in Dara-e-Pech blijken uw antwoorden zo mogelijks nog minder overtuigend. Ze zouden er in het verleden wel geweest zijn, maar u herinnert zich naar eigen zeggen geen enkele lokale leider van Daesh of een concreet incident waarbij de militante groepering betrokken was. Dergelijke verklaringen zijn niet enkel vaag, ze blijken bovendien in tegenstrijd met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat Daesh bijzonder actief is in de regio.

Eén van de toegevoegde bronnen geeft aan hoe Daesh in 2018 een verbod op telecommunicatie oplegde binnen vier districten van Kunar, waaronder Manogai. Een inwoner van Manogai getuigt over de moeilijkheden die een dergelijk verbod met zich meebracht voor de bevolking daar. Dat u geen enkele herinnering zou hebben aan de problemen die Daesh veroorzaakt in het district, terwijl u volgens uw verklaringen in die periode daar leefde, is dan ook bijzonder ongeloofwaardig. Andermaal moet vastgesteld worden dat u uw verblijf in Dara-e-Pech niet aannemelijk maakt.

Voorts heeft u nog nooit gehoord van Jamil al-Raghman en Kashmir Khan (CGVS, p. 16), nochtans twee voormalige krijgsheren die sterk hun stempel hebben gedrukt op het recente verleden van Kunar en het lot van haar inwoners mee hebben bepaald. In de jaren negentig riep al-Raghman, die trouwens afkomstig is van het dorp Nangalam, Kunar nog uit tot een salafistische staat. Kashmir Khan vocht als commandant van Hezb-e-Islami in het verleden tegen het communistische regime, andere mujahedienpartijen en de taliban. Op zijn begrafenis in 2016 in de hoofdstad Asadabad omschreef de toenmalige provinciegouverneur hem nog als een ware patriot. Nog zegt u Mia Hassan Adil niet te kennen (CGVS, p. 16), hoewel dit voormalig hoofd van de provincieraad die in 2015 om het leven werd gebracht, eveneens afkomstig is van Manogai en nog campagne voerde in de regio ten tijde van de presidentsverkiezingen. Dat geen enkel van deze drie namen een inwoner van Dara-e-Pech iets zou zeggen, is weinig aannemelijk. Dit bevestigt wederom het vermoeden dat u in werkelijkheid ergens anders hebt gewoond.

Dat u trouwens niet echt zinnens leek om mee te werken aan het onderzoek naar uw aanvraag om internationale bescherming blijkt voorts uit tal van andere punten met betrekking tot uw achtergrond en identiteit. Zo moet ten eerste vastgesteld worden dat u het profiel van ongeschoold landbouwerhulpje dat u zich tracht aan te meten allerm minst aannemelijk maakt. U zou verantwoordelijk geweest zijn voor het irrigeren van de velden van een dorpeling genaamd S. alsook voor het onderhoud van de kanalen. Op de vraag hoeveel land S. daar had, zegt u echter louter dat het enkele "grote velden" waren. Verder zegt u dat er graan en maïs geteeld werden maar u geeft aan geen idee te hebben over de zaai- en oogsttijden van deze gewassen (CGVS, p. 10) ondanks de vaststelling dat u vlot alle maanden van de Afghaanse kalender kan opsommen. U komt niet verder dan dat maïs aan het einde van de zomer geplant werd maar hebt geen idee wanneer dit dan geoogst zou worden. Dat u zich zelf niet bezighield met de teelten zelf, biedt geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid, te meer de zaaien oogstperiodes toch belangrijke ijkpunten zijn binnen een kalenderjaar in een rurale omgeving als Dara-e-Pech. In dit verband kan nog gewezen worden op uw uitspraak dat er geen opium geteeld werd in uw beweerde regio van herkomst (CGVS, p. 21); nochtans en niet voor het eerst worden uw verklaringen tegengesproken door de aanwezige bronnen op het CGVS. Eens te meer maakt u uw herkomst uit een agrarische regio, die Dara-e-Pech is, niet aannemelijk. Wat betreft uw voorgehouden analfabetisme kan voorts gewezen worden op het gegeven dat u tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS als ongeschoolde blijkbaar wel een GSM kan hanteren (CGVS, p. 1) en tevens gebruik maakt van toepassingen als Whatsapp (CGVS, p. 25). Nog blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ dat u een berichtje stuurde naar uw oom om u de nodige documenten ter staving van uw aanvraag te sturen (Verklaringen DVZ, punt 25). Dergelijke vaststellingen vallen toch maar moeilijk te rijmen met iemand die zegt helemaal niet te kunnen lezen of schrijven (CGVS, p. 4).

Verder klinkt het gegeven als zou u maar één maternale oom hebben en voor de rest geen enkel ander familielid hebben in Afghanistan weinig overtuigend, daar het algemeen bekend is dat Afghaanse families in regel een stuk groter zijn (CGVS, p. 8). Bovendien dient er te worden opgemerkt dat u de voorgehouden invaliditeit van uw vader evenmin geloofwaardig maakt. Zo zegt u dat hij nooit een job kon uitoefenen omdat hij geboren werd met een handicap. Pas na enig aandringen van het CGVS om te antwoorden op de vraag wat nu juist zijn diagnose is, kan u aangeven dat uw vader verlamd zou zijn aan zijn benen (CGVS, p. 7). U vertelt voorts dat hij 2 of 3 keer per maand een medische behandeling krijgt in een ziekenhuis in Jalalabad, maar u weet de naam van het ziekenhuis niet (CGVS, p. 8). Wat nu precies het nut is van die talrijke hospitaalbezoeken kan u overigens evenmin verduidelijken (CGVS, p. 8). U legt daarnaast twee documenten voor van uw vader: zijn taskara en zijn gehandicaptenkaart, zo zegt u. Dient evenwel te worden opgemerkt dat wat u denkt een gehandicaptenkaart is een bankkaart blijkt, en het document waarvan u meent dat het zijn taskara is alles weg heeft van een (onvolledige) invaliditeitskaart (CGVS, p. 4 en 5). Bovendien strookt de inhoud van dit laatste document geenszins met uw verklaringen. In het stuk wordt melding gemaakt van een persoon S., die 70 percent invalide raakte na een bomexplosie wat verwondingen teweegbracht aan de ruggengraat. Geconfronteerd met de vaststelling dat uit dit stuk heel wat andere info blijkt dan uw verklaringen omtrent de manier waarop uw vader invalide raakte, blijft u erbij dat deze kaart uw vader toebehoort, wat allerm inst kan overtuigen.

Dat uw moeder tweeënhal jaar voor uw vertrek om het leven zou gekomen zijn, blijkt bovendien ook niet meer dan een blote bewering van uw kant. Ze zou geraakt zijn door een kogel toen ze kleren aan het wassen was, maar dat het na al die tijd nog steeds niet duidelijk zou zijn voor uw familie of uw moeder per ongeluk geraakt dan wel doelbewust gedood werd (CGVS, p. 6-7), is helemaal niet aannemelijk. U brengt van haar dood ook geen enkel begin van bewijs aan. Uit bovenstaande mag duidelijk blijken dat u het CGVS geenszins een oprecht en duidelijk beeld wenst te geven van uw werkelijke identiteit en familiesamenstelling en dat u belangrijke informatie achterhoudt. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van uw aanvraag verder.

Overigens kan nog worden opgemerkt dat de door u aangehaalde asielmotieven an sich eveneens weinig geloofwaardig zijn. Uw problemen begonnen nadat de taliban van uw grootvader, die dokter is, eisten dat hij hun patiënten zou komen verzorgen, iets wat uw grootvader weigerde (CGVS p. 24). Anderhalf jaar later kwamen de taliban terug en eisten dat uw grootvader met hen meeding. Waarvoor was niet duidelijk, maar uw grootvader weigerde weer maar werd zwaar geslagen. Waarom de taliban uw grootvader in de eerste plaats wilden is niet duidelijk, hij had immers geen sympathie voor hen zei u (CGVS p. 24). Het komt ongerijmd over dat de taliban een dokter zouden raadplegen voor een nogal gevoelige taak als het verzorgen van hun leden die geen enkele sympathie koestert voor hen. Of er andere dokters waren in de omgeving die ook benaderd werden kan u niet zeggen (CGVS p. 24). Ook is het merkwaardig dat uw grootvader na een eerste weigering anderhalf jaar geen problemen kent met de taliban, waarna ze hem plotseling weer opzoeken en zelfs in elkaar slaan na zijn weigering. U kon zich voor de taliban verstoppen in het huis, waardoor ze u niet vonden, verklaarde u (CGVS p. 26). Het is opmerkelijk dat de taliban u niet konden vinden doordat u zich eenvoudigweg onder enkele dekens had kunnen verbergen. Dat u hierdoor persoonlijk nog een vrees zou moeten koesteren maakt u allerminst aannemelijk. U stelt dat de taliban achter u aangingen omdat ze zo uw grootvader onder druk zouden kunnen zetten opdat hij zich toch zou aanmelden bij hen (CGVS p. 26). Als dit laatste hun werkelijke doel was is het niet begrijpelijk dat ze in de eerste plaats uw grootvader niet meenamen toen ze er de kans toe hadden, of dat ze niet een van de andere familieleden zoals een van uw jongere broers meenamen. Nochtans zouden de taliban wel nog verschillende keren naar uw huis gekomen zijn na uw vertrek, maar dan enkel om uw vader onder druk te zetten en naar u te vragen (CGVS p. 26). Dit alles is weinig logisch en komt ongerijmd over en er kan dan ook aan deze asielmotieven geen geloof worden gehecht.

Op het CGVS haalde u dan plotseling ook aan dat in de moskee al verschillende keren gezegd werd door de mullah dat u zich bij de taliban moest aansluiten voor de jihad (CGVS p. 27). Vooreerst dient te worden vermeld dat u deze vrees nooit eerder op DVZ hebt aangehaald. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u toen enkel op de gestelde vragen antwoordde (CGVS p. 27). Dit is niet ernstig. Niet alleen wordt op DVZ gevraagd alle elementen inzake uw vrees voor vervolging aan te brengen en krijgt u er de kans zaken toe te voegen, daarnaast kan van u ook verwacht worden dat u zelf alle vervolgingsfeiten en –redenen aanbrengt van bij aanvang van de asielprocedure.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Documenten kunnen uw identiteit en herkomst slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval niet is gebleken. Uw taskara kan uw identiteit en beweerde minderjarigheid niet staven gezien uit objectieve informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de documenten van uw vader (een invaliditeitskaart en bankkaart), werd hierboven reeds opgemerkt dat u geenszins vertrouwd blijkt met deze stukken alsook dat uw verklaringen met betrekking tot zijn invaliditeit geenszins overeenkomen met wat er geschreven staat in die documenten. Van uw problemen met de taliban hebt u geen enkel begin van bewijs aangebracht.

*Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dara-e-Pech gelegen in de provincie Kunar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, **aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Dara-e-Pech heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.***

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

*Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 5 mei 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld, evenmin blijkt er in uw verzoekschrift dd. 19/08/2021 naar aanleiding van uw beroep dergelijk element te zijn vermeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.*

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het

reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de

eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een

reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsvername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben

verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 1, sectie A, § van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op zijn vrees. Inzake de stelling van verwerende partij dat hij niet heeft aangetoond afkomstig te zijn van het dorp Shamoone in het district Dara-e-Pech van de provincie Kunar, merkt verzoeker vooreerst op dat hij, zoals reeds verklaard heeft tijdens het persoonlijk onderhoud, niet naar school is gegaan en niet kan lezen. Waar hem verweten wordt dat hij weet hoe hij een telefoon moet gebruiken, onder meer omdat hij een bericht naar zijn oom had gestuurd om de documenten van het land te verkrijgen terwijl hij zegt dat hij niet kan lezen, argumenteert verzoeker dat hij altijd vergezeld was van andere personen die hem hadden geholpen berichten te verzenden en de toetsen die hij moest indrukken bij het gebruik van zijn telefoon te herkennen. Bovendien kon hij niet lezen omdat hij nooit naar school was gegaan. Verzoeker bevestigt, in tegenstelling tot wat de tegenpartij zegt, dat hij tijdens het onderhoud heeft gezegd dat hij nooit naar school is geweest, hoewel er scholen in het district zijn. Hij wenst eraan toe te voegen dat hij de nacht voor zijn persoonlijk onderhoud niet goed had geslapen wegens stress en dat dit een invloed heeft gehad op zijn antwoorden en zijn vermogen om de gestelde vragen te beantwoorden. Verzoeker stelt dat hij nu vragen kan beantwoorden die hij vroeger niet kon beantwoorden en meent dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de situatie in Afghanistan. Hij betwist de analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan en stelt dat uit het rapport EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022 blijkt dat de situatie niet zo eenduidig is als de tegenpartij suggereert. Verzoeker meent dat de meeste bevindingen in dit rapport met de nodige omzichtigheid moeten worden behandeld omdat zij niet duidelijk zijn en er geen bewijzen voor zijn. Zo wijst hij op het feit dat de situatie ter plaatse niet altijd overeenstemt met wat officieel wordt aangekondigd (p. 23), dat de onzekerheid vaak verband houdt met het persoonlijk gedrag van de individuele strijders (p. 24), dat problematisch individueel gedrag van talibanstrijders niet systematisch wordt onderdrukt (p. 24) en dat naast persoonlijke wraakacties ook talrijke aanvallen op doelwitten worden gemeld (p. 25). In het rapport wordt gesteld dat het gebrek aan duidelijkheid zeer problematisch is (p. 33), zijn er talrijke rapporten dat de taliban of hun strijders namens de taliban repressieve aanvallen hebben uitgevoerd (p. 46), zij deze aanvallen gerechtvaardigd vinden (p. 48) en dit gebeurt zonder enig probleem of onderdrukking (p. 47). Verzoeker stelt verder dat het risico op vervolging voor mensen die asiel hebben aangevraagd, reëel is (p. 57) en dat het rapport van de secretaris-generaal van de VN tot dezelfde bevindingen komt over het geweld tegen taliban-teenstanders (p. 8, 12). Hij stelt nog dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022 blijkt dat deze incidenten zich voornamelijk voordoen in de provincies Nangarhar en Kunar (p. 15) en dat hij afkomstig is uit Kunar. Verzoeker besluit dat uit de verschillende documenten blijkt dat de situatie in Afghanistan nog steeds zeer onstabiel is en niet garandeert dat hij bij terugkeer geen gevaar loopt. In dergelijke onduidelijke veiligheidsomstandigheden en een tendens naar toenemend geweld in zijn regio van herkomst, kan volgens verzoeker onmogelijk geconcludeerd worden dat hij in geval van terugkeer geen gevaar zou lopen.

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus toe te kennen of de status van subsidiaire bescherming en ten subsidiaire titel de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt geen documenten toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 2 oktober 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (10) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer op de zitting van de Raad waarin volgende nieuwe elementen worden meegedeeld:

1. Dreigbrief van de Taliban van 03.12.1444 (22.06.2023 Georgische kalender);
2. Arbeidsovereenkomst van de verzoeker;
3. Aanbevelingsbrief.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Volgens zijn verklaringen had zijn grootvader een dokterspraktijk in de bazaar van Nangalam eiste de taliban, nadat zij hem eerder al gevraagd hadden hun gewonde strijders te verzorgen, dat hij met hen zou meekomen naar de bergen. Verzoekers grootvader weigerde dit waarna hij werd geslagen en in het hospitaal belandde. Later kwamen de taliban naar het huis van verzoeker om verzoeker mee te nemen naar de bergen. Verzoekers vader zei dat hij niet thuis was en werd geslagen. Daarop werd verzoeker ondergebracht bij zijn oom waarna hij het land verliet. Verzoeker verklaart negen maanden onderweg te zijn geweest voor hij België bereikte en op 10 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Verzoeker verklaarde zich minderjarig bij aankomst. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat een leeftijdstest werd uitgevoerd bij verzoeker en dat het besluit van deze test was dat met redelijke wetenschappelijke zekerheid kan worden besloten dat verzoeker *“op datum van 30.11.2020 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 21, 2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar een goed schatting is”* (Beslissing Dienst Voogdij van 9 december 2020).

Deze leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij is een administratieve rechtshandeling. Aan dergelijke rechtshandelingen kleefde het ‘privilege du préalable’. Dit principe houdt in dat dergelijke rechtshandelingen overeenstemmen met de wet zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. *In casu* werd de beslissing van de Dienst Voogdij niet vernietigd of ingetrokken, noch werd er tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad van State. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht om de wettigheid van deze beslissing na te gaan en deze beslissing eventueel te vernietigen. Er kan dus worden geconcludeerd dat de leeftijdsbepaling van de verzoekende partij door de Dienst Voogdij in overeenstemming is met de wet en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Daarbij moet rekening worden gehouden met artikel 7, § 3 van titel XIII, hoofdstuk 6 *“Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”* van de programmawet van 24 december 2002 dat bepaalt dat *“ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, wordt met de jongste leeftijd rekening gehouden”*. Bijgevolg dient ervan uitgegaan te worden dat verzoeker op 30 november 2020 ongeveer 19, 5 jaar oud was.

Verzoeker legde bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming onder meer een originele taskara neer. Uit de bestreden beslissing blijkt dat, zoals hierna verder besproken, geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, maar niet aan verzoekers nationaliteit. Zo blijkt dat de beoordeling van het verzoek in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gebeurt ten aanzien van Afghanistan en wordt gemotiveerd dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

De Raad stelt, na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen van beide partijen ter terechtzitting vast dat verwerende partij op goede gronden tot de conclusie is gekomen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan en dat de door hem aangehaalde asielmotieven *an sich* eveneens weinig geloofwaardig zijn.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn van het dorp Shamond het district Dara-e-Pech in de provincie Kunar. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hieraan geen geloof kan worden gehecht omdat zijn geografische kennis over de regio waar hij tot zijn vertrek zou verbleven hebben haast onbestaande is gebleken. In de bestreden beslissing wordt hierover onder meer overwogen dat (1) hij het in die regio belangrijke dorp Nangalam aan dezelfde kant van de rivier situeert als zijn beweerde dorp van herkomst Shamond, terwijl uit de kaarten toegevoegd aan het dossier blijkt dat het omgekeerde waar is, (2) hij nooit heeft gehoord van het dorp Khara, een belangrijk dorp binnen het district, noch van de nabijgelegen dorpen Tentel/Tantil en de dorpen Senji, Wanat en Richalam of deze dorpen niet kan situeren, en (3) verzoeker van Korengal vermoedt dat het een dorp of een district is in de regio, terwijl de naam verwijst naar een vallei in het district Dara-e-Pech en zijn onwetendheid hierover bijzonder ongeloofwaardig is omdat deze vallei zich op een boogscheut van zijn beweerde dorp bevindt en de naam *“Valley of Death”* kreeg wegens de vele gevechten in het verleden tussen Amerikaanse troepen en opstandelingen. Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd (4) dat het bijzonder merkwaardig is dat hij helemaal niet lijkt te beseffen dat zijn district van herkomst Dara-e-Pech ook gekend staat als het district Manogai aangezien hij de naam van zijn eigen district Manogai noemt wanneer wordt gevraagd naar de omliggende districten van Dara-e-Pech en (5) het feit dat hij helemaal niet vertrouwd blijkt met de administratieve indeling (district, wolesswali) van het land waarvan hij beweert er zijn hele leven te hebben gewoond, verder doet vermoeden dat hij in werkelijkheid ergens anders woonde. Voorts wordt gesteld dat (6) de beperkte geografische kennis die verzoeker wel tentoonspreidt veeleer ingestudeerd lijkt aangezien hij correct Nangarhar, Laghman en Nuristan als omringende provincies van Kunar vermeldt maar tegelijk nog nooit heeft gehoord van Mehterlam en Parun, de hoofdsteden van respectievelijk Laghman en Nuristan en (7) het bijzonder merkwaardig is dat verzoeker geen enkele andere van de nochtans talrijke provincies in Afghanistan bij naam zou kennen en niet aannemelijk is dat een inwoner van Kunar die wel eens in de hoofdstad Asadabad kwam nog nooit zou gehoord hebben van de Kunarrivier, de belangrijkste rivier in deze provincie en dat hij geen idee heeft van de plaatsen in Afghanistan die hij op de weg zou tegengekomen zijn. Verder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat (8) verzoekers verklaring dat kinderen in Dara-e-Pech niet naar school kunnen omdat er geen scholen in het district zijn, tegengesproken door de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen waaruit blijkt dat er in de regio tientallen scholen zijn, waaronder enkele middelbare scholen en het niet aannemelijk is dat een inwoner van het district dit niet zou weten, zelfs al zou verzoeker zelf geen onderwijs genoten hebben en (9) zijn onwetendheid omtrent de vraag of andere dorpelingen naar de radio konden luisteren niet aannemelijk is gelet op het belang van toegang tot dergelijke informatiekanalen in de meer afgelegen regio's van Afghanistan en van een inwoner van de regio kan verwacht worden dat hij hierover meer duidelijke verklaringen kan afleggen, temeer een bron vermeldde dat het district in een niet zo ver verleden nog over een eigen radiozender beschikte, *“The Voice of Pech”*. In de bestreden beslissing wordt verder gewezen op het feit dat (10) de toegevoegde informatie aantoonde dat in het bijzonder de Amerikaanse strijdkrachten in een niet zo ver verleden bijzonder aanwezig waren in Dara-e-Pech maar verzoeker aangeeft hierover eigenlijk niet veel te weten, zegt geen specifieke plaatst waar deze troepen gestationeerd waren, te kennen ondanks de toegevoegde kaart die aantoonde dat de Amerikanen er verschillende uitvalsbasisen hebben gehad en niet op te hoogte te zijn van incidenten met Amerikaanse troepen, terwijl uit de informatie blijkt dat in

2011 negen jongetjes tussen 9 en 15 jaar neergeschoten werden in een luchtaanval van NATO helikopters, een dramatische gebeurtenis die een diepe indruk moet hebben nagelaten op de inwoners van Dara-e-Pech en waarvan kan verondersteld worden dat dit nog regelmatig in herinnering wordt gebracht in de regio. Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat (11) zijn verklaringen met betrekking tot de meer recente veiligheidssituatie in de regio ook niet kunnen overtuigen nu zijn verklaringen over twee bomaanslagen in Dara-e-Pech zeer vaag en weinig doorleefd zijn en eender waar in Afghanistan zou hebben kunnen plaatsgevonden hebben en (12) zijn antwoorden met betrekking tot de aanwezigheid van Daesh in Dara-e-Pech zo mogelijk nog minder overtuigend zijn nu hij zich geen enkel concreet incident of lokale leider herinnert, wat in strijd is met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat Daesh bijzonder actief is in de regio en in 2018 een verbod op telecommunicatie oplegde in 2018 in vier districten in Kunar, waaronder Manogai. Verder wordt gesteld dat (13) verzoeker ook nooit gehoord blijkt te hebben van J.a.-R. en K.K., nochtans twee voormalige krijgsheren die hun stempel hebben gedrukt op het recente verleden van Kunar.

In de bestreden beslissing vervolgens ook uiteengezet waarom verzoeker zijn profiel van ongeschoold landbouwershulpje niet aannemelijk maakt, met name omdat (14) hij geen idee heeft van de zaai- en oogsttijden van graan en maïs, waarover hij verklaart dat hij deze gewassen teelde en dat het feit dat hij zich zelf niet bezighield met de teelten zelf, geen afdoende verklaring biedt voor zijn onwetendheid, te meer de zaai- en oogstperiodes toch belangrijke ijkpunten zijn binnen een kalenderjaar in een rurale omgeving als Dara-e-Pech. Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker de voorgehouden invaliditeit van zijn vader niet geloofwaardig maakt omdat (15) verzoeker verklaart dat zijn vader verlamd is aan beide benen en 2 of 3 keer per maand een medische behandeling krijgt in het ziekenhuis maar de naam van het ziekenhuis niet kent en het nut van de hospitaalbezoeken niet kan verduidelijken en dat (16) wat verzoeker denkt een gehandicaptenkaart te zijn, een bankkaart blijkt te zijn en het document waarvan verzoeker zegt dat het een taskara is, alles weg heeft van een onvolledige invaliditeitskaart en de inhoud van dit document geenszins strookt met zijn verklaringen over hoe zijn vader verlamd raakte en (17) verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt met betrekking tot de dood van zijn moeder.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde asielmotieven *an sich* eveneens weinig geloofwaardig zijn omdat (1) het niet duidelijk is waarom de taliban verzoekers grootvader wilden aangezien hij geen sympathie had voor hen en het ongerijmd overkomt dat de taliban voor een gevoelige taak als het verzorgen van hun leden een dokter zouden raadplegen die geen enkele sympathie koestert voor hen; (2) het ook merkwaardig is dat verzoekers grootvader na een eerste weigering anderhalf jaar geen problemen kent met de taliban waarna ze hem plotseling weer opzoeken en zelfs in elkaar slaan na zijn weigering; (3) het opmerkelijk is dat de taliban verzoeker niet konden vinden doordat hij zich eenvoudig onder enkele dekens had kunnen verbergen en hij allerm minst aannemelijk maakt dat hij hierdoor persoonlijk nog een vrees zou moeten koesteren; (4) dat als het werkelijke doel van de taliban was om verzoeker te laten aansluiten bij hen het niet begrijpelijk is dat ze in de eerste plaats zijn grootvader niet meenamen tot ze er de kans toe hadden of dat ze er niet een van de andere familieleden zoals een van verzoekers jongere broers meenamen en (5) dat verzoeker plots verklaarde dat in de moskee al verschillende keren gezegd werd door de mullah dat hij zich bij de taliban moest aansluiten voor de jihad maar dat hij deze vrees nooit eerder had aangehaald voor de DVZ en dat zijn verklaring dat hij enkel antwoordde op de gestelde vragen niet ernstig is nu op de DVZ gevraagd wordt alle elementen inzake zijn vrees voor vervolging aan te brengen en er de kans krijgt zaken toe te voegen en ook kan verwacht worden dat verzoeker zelf alle vervolgingsfeiten en -redenen aanbrengt van bij aanvang van de procedure.

Verzoeker zet in het verzoekschrift met betrekking tot de motieven inzake zijn beweerd regio van herkomst enkel uiteen dat hij niet kan lezen en niet naar school is geweest en dat waar de commissaris-generaal hem verwijt dat hij weet hoe hij een GSM moet gebruiken omdat hij een bericht stuurde naar zijn oom om documenten te krijgen, hij altijd vergezeld is geweest van andere personen die hem hebben geholpen berichten te verzenden, dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde nooit naar school te zijn geweest hoewel er scholen in het district zijn en dat hij de nacht voor het persoonlijk onderhoud niet goed had geslapen en die een invloed heeft gehad op zijn antwoorden. In zoverre verzoeker stelt dat hij zich bij het verzenden van berichten liet helpen door anderen, gaat hij gemakshalve voorbij aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud blijkbaar wel een GSM kan hanteren en ook gebruik maakte van toepassingen als Whatsapp (notities PO, p. 1 en 25) en dat ook deze vaststellingen maar moeilijk te rijmen zijn met het profiel van iemand die zegt helemaal niet te kunnen lezen of schrijven. Overigens blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de hiaten in verzoekers kennis over zijn beweerd regio van herkomst, zoals met name de geografische locatie van nabijgelegen dorpen, de aanwezigheid van Amerikaanse troepen en Daesh, ingrijpende gebeurtenissen in de regio, de aanwezigheid van scholen en andere naam waaronder het district Dara-e-Pech gekend is, niet kunnen verklaard worden door verzoekers ongeletterdheid.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker ongeschoold en slechtgeletterd is, biedt dit geen verklaring voor het gebrek aan kennis hierover van verzoeker aangezien het om aspecten gaat waarvan redelijkerwijze kan verwacht worden dat deze bekend zijn voor elke persoon, ongeacht de graad van geletterdheid, die, zoals verzoeker, verklaart ongeveer twintig jaar in dit district gewoond te hebben. Het vastgestelde gebrek aan kennis is dermate dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij afkomstig is van het het dorp Shamond het district Dara-e-Pech in de provincie Kunar; zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift verder geen enkele concrete poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde regio van herkomst in Afghanistan en het vluchtrelaas dat hij heeft uiteenzet, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat hij echter in het geheel niet doet. Het louter volharden in zijn verklaringen en het wijzen op zijn gebrek aan scholing en ongeletterdheid volstaan niet om de pertinente motieven onderuit te halen.

Ook met betrekking tot de beoordeling van de door verzoeker neergelegde documenten laat verzoeker de bestreden beslissing volledig ongemoeid waar wordt gemotiveerd dat *“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Documenten kunnen uw identiteit en herkomst slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval niet is gebleken. Uw taskara kan uw identiteit en beweerde minderjarigheid niet staven gezien uit objectieve informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de documenten van uw vader (een invaliditeitskaart en bankkaart), werd hierboven reeds opgemerkt dat u geenszins vertrouwd blijkt met deze stukken alsook dat uw verklaringen met betrekking tot zijn invaliditeit geenszins overeenkomen met wat er geschreven staat in die documenten. Van uw problemen met de taliban hebt u geen enkel begin van bewijs aangebracht.”*

Met betrekking tot het door verzoeker neergelegde document waarvan hij verklaart dat het om een dreigbrief van de taliban betreft, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat verzoeker slechts een vrije vertaling zonder vermelding van de auteur van de vertaling en geen voor eensluidend verklaarde vertaling bijbrengt. Bij gebrek aan dergelijke vertaling weert de Raad dit stuk uit de debatten in toepassing van artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad.

De Raad kan zich aansluiten bij de conclusie in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dara-e-Pech gelegen in de provincie Kunar en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Gelet op verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van zijn voorgehouden maar ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan.

6.3. In zoverre verzoeker ter terechtzitting stelt dat hij als een ongelovige wordt beschouwd en zich beroept op een vrees voor vervolging wegens (toegeschreven) verwestering en daarbij verwijst naar zijn tewerkstelling in België, stelt de Raad het volgende vast.

6.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het zich op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen* (UNHCR), 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip ‘godsdienst’, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond 'behoren tot een specifieke sociale groep' oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip 'godsdienstige overtuiging' en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General*, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder

gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24).

In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *“zina”* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu is verzoeker een gezonde jongeman die ongeveer 19 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en ongeveer drie jaar in België verblijft. De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt. Verzoeker legt een arbeidsovereenkomst neer en een brief van de procesverantwoordelijke van het postorderbedrijf waar hij voor werkt. In de brief wordt verzoeker geloofd als een harde werker en een respectvolle persoon die zich goed aanpast aan de rest van de groep. Dat verzoeker hier werkt en zich inzet voor zijn werkgever is lovenswaardig maar hieruit en uit de aard van zijn activiteiten zoals heden bekend aan de Raad kan niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding. Verzoeker toont hiermee evenmin aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal

worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken.

Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

7.3. In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die anders doet besluiten.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk

omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen.

'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn beweerd regio van herkomst niet geloofwaardig zijn. Aangezien verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke regio van herkomst in Afghanistan en gelet op de regionale verschillen wat betreft de veiligheidssituatie en prevalentie van willekeurig geweld in het land, maakt verzoeker het de Raad onmogelijk om het bestaan van een reëel risico voor verzoeker op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren in het licht van zijn regio van bestemming in Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

K. POLLET